Bram en Mama
waren altijd bij elkaar.
Ze waren een team,
een heel hecht paar.

In de koude regen en de
warme zonneschijn...
Bram wou altijd dicht
bij zijn mama zijn.

‘Laat me niet alleen!’
riep Bram. ‘Je gaat te snel!’
‘Maak je geen zorgen,’
zei Mama, ‘ik wacht wel.’

‘Van heel
diep in de aarde
tot waar de maan staat,
ik ben bij je,’ zei Mama,
‘waar je ook heen gaat.’

Maar toen kwam de herfst.
De blaadjes vielen op de grond.
Bram keek naar de wolken
met een open mond.
De paardenbloemenpluisjes
zweefden door de lucht.
‘Mama, het bos voelt raar,’ zei Bram met een zucht.

‘Het is herfst,’ zei Mama met een lach.
‘Dan verandert het bos iedere dag.’
Bram keek nieuwsgierig om zich heen.
‘Het is een mooi seizoen,
voor iedereen.
Nu gaan we naar de crèche. Kom maar mee...’

‘Hier blijf jij vandaag.
Is dat geen goed idee?’

Brams buik deed opeens een beetje pijn.
Hij keek naar een das, die speelde met een trein.
Drie eekhoorntjes renden rond en lachten blij.

‘Maar Mama,’ zei Bram.
‘Blijf jij wel hier bij mij?’

‘Mama’s en papa’s blijven niet hier,
maar je hebt vandaag vast heel veel plezier.
Je lieve juf helpt je wel met wennen,
en je leert ook heel veel nieuwe vriendjes kennen.’

Ik vind dit niet leuk, dacht Bram met een snik.
In zijn ogen kwam een traan en zijn keel voelde dik.

Hij probeerde niks te laten merken.
Hij wou dapper zijn – maar toen...